

Сухаревська Г. В.

Національний університет водного господарства та природокористування

КОМ'ЮНІТІ – ОСОБЛИВА ФОРМА МЕРЕЖЕВИХ СПІЛЬНОТ: СПЕЦИФІКА І АЛГОРИТМИ ДІЯЛЬНОСТІ

Результатом впливу розвитку електронних мультимедіа на суспільну комунікацію, стала переорієнтація вектору комунікативних актів в сторону локальних груп, в сектор приватних інтересів і захопленя. В результаті цього утворилися численні комунікаційні майданчики. Саме тому соціальні спільноти у віртуальному просторі об'єктивні по своїй природі і на них розповсюджується дія існуючих у фізичному світі законів розвитку соціуму (зрозуміло, з урахуванням специфіки віртуального простору). Соціальне співтовариство кіберпростору є формою суспільного життя людей, що вперше в історії людства носить глобальний, наднаціональний, надкласовий і надполітичний характер. При цьому локальні спільноти можуть мати національну специфіку, відображати особливості політичних режимів своїх країн і в цьому полягає один з проявів діалектики соціальних відносин у віртуальній реальності. Форми комунікації користувачів мережі можуть бути абсолютно різноманітними. Саме ж середовище мереж у своєму функціонуванні, підкоряється закономірностям розвитку великих соціальних груп кіберпростору. Функцію форми при цьому можуть виконувати лише такі чинники, які володіють властивістю створювати відносно міцну форму взаємозалежності, саме в межах цієї форми і розгортаються змістовні процеси під впливом формують цю систему. Вказана сфера якраз і створюється саме межами соціальної системи віртуальних мережних співтовариств. Конкретні процеси передачі та обробки інформації, пов'язані як раз із взаємодією віртуальних співтовариств, що формують цю систему. Віртуальні мережеві співтовариства мають різноманітні підстави для свого утворення, різну внутрішню структуру, використовують різноманітні форми розширення свого складу. При цьому у всіх видах мережних співтовариств, неодмінною умовою їх існування є інформаційна стратифікація. Інтерація суб'єктів в соціальних мережах призводить до формування окреслених утворень – ком'юніті. Ком'юніті, створені на основі віртуальних запитів користувачів, являють собою єдиний конгломерат (мережу), де всі події поєднуються з інтернет-простором.

Ключові слова: ком'юніті, соціальні мережі, мережеві спільноти, комунікації в Інтернеті.

Постановка проблеми. Розширення та інтенсифікація зв'язків людей, що належать до різних культур, національних спільнот, цивілізацій, часто надає цим зв'язкам знеособлений, чисто функціональний характер. Сучасні засоби комунікації – такі, як Інтернет або супутникове телебачення, роблять можливими повсякденні контакти індивіда з будь-яким іншим індивідом, що живуть на планеті, з кожного, найвіддаленішого від нього соціально-культурного середовища. У принципі це створює можливості для формування людських спільнот, що не розділені національно-етнічними та культурними кордонами, здатних до об'єднання навколо великих, планетарного масштабу цілей. Однак у сьогоднішній практиці швидше відбувається витіснення традиційних групових зв'язків, що припускають ту чи іншу ступінь солідарності і взаємного співчуття, функціональними інформаційними зв'язками, часто сполученими з взаєм-

ним психологічним відчуженням людей. В цьому сенсі найбільший інтерес представляє особливість комунікації в мережі, її специфіка, форми і тенденції. Так, міжособистісна комунікація в комунікативному просторі Інтернету може відбуватися в приватному або публічному режимі. Становище індивіда як члена спільноти характеризується традиційними категоріями статусу в системі відносин спільноти і соціальної ролі. Розглянемо особливості спільнот сформованих в інтернет, перш за все в соцмережах, зокрема тих які прийнято називати ком'юніті.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Тематика мережевого суспільства і особливості комунікації в ній привертала увагу багатьох дослідників сучасного суспільства, класиків інформаційного суспільства. Ці питання підіймали в своїх працях М. Кастельс, М. Хоркхаймер, З. Бауман, М. Маклюєн, А. Турен, Д. Масуда,

П. Сервала-Шрайбер, Ю. Хабермас, Н. Луман, Д. Белл, А. Тоффлер, Р. Бард і багато інших.

Серед сучасних вітчизняних дослідників комунікативних процесів в інтернет-просторі можна назвати: Г. Почепцова, В. Іванова, С. Коноплицького, В. Щербину, О. Горошко, Н. Шульгу, С. Шевченко, В. Бебика, Л. Хижняк, О. Матвеева, Н. Кузнецову, О. Суську, Н. Білан, Н. Бойко, М. Кіцу, К. Олійник, О. Лабу, О. Дзюбіну, К. Когана, С. Нерян, О. Якимчук; і російських дослідників: Д. Іванова, А. Лавренчука, А. Бондаренко, А. Лещенко, В. Сазонова, А. Кацай, В. Нестеров.

Питанням трансформації комунікації особистості в соцмережах як з позиції комунікаційного, філологічного аспектів так і психологічного аспектів, приділяли увагу такі західні дослідники як Р. Хойслінг, Ш. Теркл, С.-Ж. Лі і Б. Куїглі, Е. Пірсон, Н. Постер, К. Янг, Р. Баумайстер, К. Янг, М. Гриффитс, П. Келли, Д. Донас і на пострадянському просторі В. Нестеров, І. Горелов, К. Сєдов, М. Ляпон, Б. Огибенин, А. Радиіонова, а також праці вітчизняних дослідників С. Заборовської, О. Горошко, І. Кузнецової, С. Коноплицького, К. Гоцуляк, Л. Дідик, О. Немеш, І. Крейтор-Бантиш, Л. Березовської, В. Щербатюк, А. Кургузова і багато інших.

Постановка завдання. Провідною методологією є структурно-функціональний аналіз феномену ком'юніті. Особлива ж увага приділена соціальній взаємодії у соціальних мережах. Серед теорій які описують та вивчають соціальну взаємодію варто виділити декілька визначальних для даного аналізу теорій. До них належать соціометрія Д. Морено, теорія обміну Дж. Хоманса і П. Блау, а також теорія символічного інтераціоналізму Г. Міда і концепт соціального конструювання реальності Т. Лукмана і П. Бергера. Зазначені теорії описують різноманітні аспекти соціальної взаємодії які є визначальними і для мережевої комунікації. Ми ж, не заглиблюючись в теорії обміну, використовуємо структурно-функціональний аналіз феномену ком'юніті, що знайшло відображення в описі структури і основних функціональних задач ком'юніті. Важливим для нас в контексті вивчення цього феномену є і процесний підхід, започаткований М. Арчер, Т. Лукманом і П. Бергером, а також продовжений Т. Заславською, П. Штомпкою і іншими дослідниками, динамічних соціальних явищ і процесів в соціумі. Процесний підхід зокрема дозволив позиціонувати ком'юніті як динамічну структуру, яка постійно змінюється в наслідку комунікації. Саме в цьому сенсі нами переосмислювався фактор комунікативної ролі актора в мережі і дина-

мічні процеси інституалізації спільноти, чинники її трансформації і моделювання з боку комунікаторів.

Виклад основного матеріалу. Прикладом, що характеризує вплив розвитку електронних мультимедіа на суспільну комунікацію, стала переорієнтація вектора комунікативних актів в сторону локальних груп, в сектор приватних інтересів і захоплень. В результаті цього утворилися численні комунікаційні майданчики – так звані «форуми» або попередні їм «конференції», а згодом соціальні мережі – об'єкти, аналізу яких присвячено наше дослідження. Однією з останніх цікавих відкриттів соціальної мережі є так званий феномен «малого світу». Це поняття увійшло в обіг з подачі І. Карінті і С. Мілграма [1]. Стенлі Мілграм відомий як автор багатьох досліджень, зокрема «теорії шести рукошукань». Це згідно, згідно з якою дві будь-які особи на планеті знайомі через п'ять рівнів спільних знайомих та шість напрямів опосередкованих зв'язків. Відома компанія вирішила перевірити цю теорію на користувачах соцмереж і дійшла висновку що теорія працює.

Міланський університет разом з Facebook також перевірили цю теорію і підтвердили її ефективність. На основі цього дослідження, було виявлено, «що двох будь-яких користувачів Facebook віддаляє 4,74 рівня зв'язку. Для США кількість рівнів виявилась ще меншою – 4,37. На основі «теорії шести рукошукань» працюють чи не всі соціальні мережі» [2]. Це відбувається таким чином що коли користувач реєструється, вводячи персональні дані, соціальна мережа вже пропонує йому обрати знайомих, спираючись на його профіль.

Основа зв'язку, об'єднуючого користувачів телекомунікаційних мереж в соціальну спільноту, завжди об'єктивна. Відносно спільноти кіберпростору, це може бути зацікавленість в безперервному функціонуванні інфраструктури глобальних мереж. Стосовно локальних спільнот можуть превалювати економічні інтереси, пов'язані з розцінками на підключення до комп'ютерних і стільникових мереж, питання свободи розповсюдження інформації, різноманітності інформаційних ресурсів і інші параметри об'єктивної соціальної реальності.

Саме тому соціальні спільноти у віртуальному просторі об'єктивні по своїй природі і на них розповсюджується дія існуючих законів функціонування суспільства. Соціальне співтовариство кіберпростору є формою суспільного життя людей, що вперше в історії людства носить світовий, загальний характер. При цьому локальні спіль-

ноти можуть мати національну специфіку, відображати особливості політичних устроїв своїх держав і в цьому полягає один з проявів діалектики соціальних відносин у віртуальній реальності [3].

Сам кіберпростір кожному мить трансформується, змінюється: з'являються нові і припиняють свою діяльність старі інформаційні ресурси і відповідно з'являються і припиняють своє існування віртуальні мережні співтовариства.

Цікаво відзначити, що середовище мереж у їх функціонування, підкоряється закономірностям розвитку великих соціальних груп кіберпростору. При цьому функцію форми можуть виконувати лише такі чинники, які володіють властивістю створювати відносно міцну форму взаємозалежності, в межах якої під впливом формують чинника розгортаються змістовні процеси. Межі соціальної системи віртуальних мережних співтовариств якраз і створюють вказану сферу. Конкретні процеси передачі та обробки інформації, пов'язані як із взаємодією віртуальних співтовариств, що формують цю систему.

Взагалі, дослідження цієї проблеми почалися на Заході на початку 90-х. В них фігурують такі терміни як:

– «*virtual community*» (віртуальне співтовариство), вказуючи на віртуальний характер агрегації людей в кіберпросторі;

– «*online community*» (співтовариство онлайн, співтовариство «на зв'язку») – термін використовується на протиставлення *off-line* співтовариствам, як такий, що вказує на інтерактивність спілкування і взаємодії людей мережі, в реальному режимі часу.

Головним визначальним поняттям тут є поняття «community», що означає «співтовариство». Звернемось трохи в історію цього поняття.

Ф. Тьонніс (1887 г.) описав відмінності між поняттями суспільство (*Gesellschaft*) і спільнота (*Gemeinschaft*). Цей останній аспект соціальних відносин був поставлений в контекст сучасності і дегенерації традиційних соціальних структур. Процес урбанізації і індустріалізації повинен привести до руйнування традиційного співтовариства з його безпекою і інтимністю взаємостосунків [5].

Комп'ютерно-опосередковане спілкування може допомогти зрозуміти природу комунікації. Це стосується як наших міжособистісних стосунків («діадні соціальні стосунки»), так і до природи співтовариства (мережі соціальних відносин). Віртуальні співтовариства включають усі вимірювання співтовариства: економічні, політичні, соціальні і культурні.

Співтовариство, що склалося в кіберпросторі, укріплює колективність інтересів, що звичайно пов'язано з темою дискусії. Це може привести до колективного відношення (духу нашого віртуального кола) і прояснити соціальні зобов'язання.

Віртуальні мережні співтовариства мають різноманітні підстави для свого утворення, різну внутрішню структуру, використовують різноманітні форми розширення свого складу. При цьому у всіх видах мережних співтовариств, неодмінною умовою їх існування є інформаційна стратифікація.

Коноплицький С. визначає наступні показники «успішності» мережного співтовариства:

– побудові співтовариства повинна надаватися необхідна увага, оскільки це співтовариство повинно приваблювати людей;

– успішні онлайн-співтовариства повинні беззастережно бути сфокусовані на потребах своїх членів, а не на потребах спонсорів і рекламодавців.

– дуже сильний контроль за функціонуванням співтовариства спричинить зниження кількості його членів. Надмірні поліцейські заходи в співтовариствах онлайн, можуть просто їх вбити.

– онлайн-співтовариства мають тенденцію бути більш активними, коли присутній загальний дух, переконання, що «немає нікого розумніше за нас, всіх разом узятих».

Проаналізувавши вищезгадані підходи до розуміння принципів конструювання мережних співтовариств, ми можемо виділити наступні:

– Межі групи чітко визначені, члени групи мають нагоду зустрічатися, впізнавати один одного, мають інформацію про загальну історію;

– Існують чіткі правила, що управляють використанням колективних благ, відповідно до локальних потреб і умов, причому більшість індивідів, на яких розповсюджуються ці правила, можуть брати участь в їх зміні;

– Існує система спостереження за поведінкою членів співтовариства, яка проводиться самими членами співтовариства, з використанням усталеної системи санкцій [6, с. 45].

Цікавими є і етапи входження, долучення до групи. Так, вітчизняна дослідниця Кузнецова І. наводить такий алгоритм влиття неофіта до соціальної мережі і мережних спільнот.

Період початку дій. Учасник починає презентувати власні переконання – частини своєї ментальної моделі світу.

1. Період влиття. На цьому етапі учасник починає отримувати визнання у спільноті

у вигляді звертань до нього, підтвердження чи заперечення його погляду. На цьому етапі дуже важлива підтримка адміністраторів, модераторів та інших членів спільноти для того, щоб людина не відчувала себе «чужою». У цей період починають з'являтися соціальні контакти між учасником та іншими членами спільноти.

2. Період конфронтації. Відчуваючи міцність своєї позиції, учасник відчуває можливість конфронтації з іншими членами спільноти. Він відстоює свої погляди та намагається переконати в ній інших людей. Це етап дуже емоційного спілкування, що нерідко супроводжується суперечками та образами. У період конфронтації учасник доводить правильність лише власного світосприйняття, не припускаючи можливості існування інших поглядів. На цьому етапі, якщо учасник залишається на егоцентричній позиції, не визнаючи права інших людей на власні погляди та ігноруючи норми мережевого етикету, він зазнає засудження у мережевій спільноті та отримує статус відторгнутого.

3. Період активного функціонування. Людина починає функціонувати в мережевій спільноті форуму як повноправний член, що має власні погляди, але також визнає таке ж право за іншими. Кількість контактів між учасниками та іншими членами спільноти досить велика. Людина почуває в собі сили впливати своїми переконаннями на когось, а також припускає можливість впливу іншої людини на свої переконання. На п'ятому етапі, за нашими спостереженнями, віртуальне спілкування може сприяти розвитку овіментальної моделі користувача.

4. Період виходу. З часом для кожного користувача настає момент, коли його активна діяльність на певному ресурсі починає знижуватись. Зазвичай це відбувається тоді, коли людина дослідила цей ресурс та вичерпала для себе всі його потенційні можливості. Після цього люди повністю перестають користуватися ресурсом або відвідує його час від часу [7, с. 74].

Система суспільних цінностей та переконань породжує у членів соціальної мережі почуття своєрідності, яке засноване у душі приналежності. Користувачі можуть визначити для себе важливість соціальних мережах. Соціальні мережі, крім смислів, виробляють також і відносини. Для цього зокрема використовуються показники актуальності контенту того чи іншого користувача. За допомогою цього соціальні мережі вибудовують внутрішню стратифікацію. Своєрідним показником успішності того чи іншого користу-

вача є рейтинг. Форми комунікації користувачів мережі можуть бути абсолютно різноманітними. Це можуть бути як суто професійні поширення інформації та налагодження комунікативних зв'язків, так і специфічні види дозвілля, такі як створення графічних колажів (такій формі присвячено, наприклад, ком'юніті). Цей і подібні йому види комунікативної діяльності спрямовані на самореалізацію суб'єкта.

Інтеракція суб'єктів в соціальних мережах призводить до формування окреслених утворень – ком'юніті. Ком'юніті, створювані на основі віртуальних запитів користувачів, являють собою єдиний конгломерат (мережу), де всі події поєднуються з інтернет-простором. Процес їх формування відбувається за рахунок диференціації внутрішньосистемних комунікацій: одні комунікації звертаються до інших комунікацій, використовуючи при цьому комунікативні коди-розрізнення. У свою чергу глобальна мережа телекомунікаційних систем є основним медіумом, який надає комунікації єдине поле тут-і-тепер з'єднань з практично необмеженою варіативністю. Результатом самоконструюючої взаємодії перерахованих вище систем є власні значення. Їх функція полягає в забезпеченні автономності рекурсивних процесів.

Комунікація користувачів підтримується таким чином, що пристрій для користувача акаунтів в ряді систем виключає анонімність, дає можливість проводити ідентифікацію користувачами один одного. Користувачі, що утворюють ком'юніті, набувають відчуття приналежності, натомість вони переносять в мережу власні ідентичності. Аналіз даної обставини дозволяє зробити висновок про те, що ми маємо справу з принципово новим типом співпраці, свого роду співпраця людини з техносоціальним об'єктом, *їх коеволюція*. Об'єкт анітрохи не менш активний будівник системи відносин (мережі), ніж включений в його функціонування суб'єкт. І якщо суб'єкт-об'єктні відносини з боку активності пізнаючого суб'єкта ґрунтовно досліджені в європейській філософській традиції ще з часів Канта, то з боку «активності пізнаючого об'єкта» вони досліджені недостатньо.

Користувачі, що утворюють ком'юніті, підтримують мережу таким чином, що на час користування делегують їй власні ідентичності. У свою чергу, мережа розподіляє, інтегрує, розширює і змінює конфігурацію рамок користувацьких репрезентацій. Іншими словами, система здійснює нееквівалентний обмін. З одного боку, вона споживає змодельований користувачем

образ, з іншого – повертає користувачеві його ж модифікований образ. Тим самим відбувається перемикання і пристосування потреб суб'єкта-користувача до внутрішнього розрізнення самої мережі, яка в свою чергу «не збігається з собою», з будь-якою власною встановленою сутністю, конфігурацією, кінцевим порядком. Ця невідповідність контингентно провокується віртуальними вимогами і бажаннями користувачів. Користувач отримує можливість включитися в «нееквівалентний обмін» з соціальною мережею інтернет-простору. Він впливає на неї, виступаючи замовником певного, як йому представляється, продукту. Зі свого боку, соціальна мережа разом з виробленим «на замовлення» продуктом подає (явно або неявно) конфігурацію тих трансформацій, які пропонуються для користування даними модифікованим продуктом. Так, користувач всередині соціальної мережі може переступати кордони суспільного життя, які до цього чітко дотримувались, коли мережа вимагає від нього трансляцію конкретних проявів приватного життя, які, будучи переміщеними в тотальне поле інтернет-комунікації, служать підживленням для подальших аналогічних запитів, адресованих іншим користувачам.

Політолог Е. Усланер прийшов до висновку, що участь в ком'юніті не приводить до виникнення довірчих відносин. «Ми самі, наша загальна соціалізація, важливіше для нас, ніж інтернет. Взагалі кажучи, немає жодного прямого зв'язку між участю в конкретних спільнотах (заснованих на спільності проживання або на спільності інтересів) і «загальним соціальним довірою» – здатністю співпрацювати [8]. Згідно з опитуванням, проведеним у 2010 році Проектом Інституту П'ю, користувачі, на відміну від «Не користувачів», набагато частіше є учасниками різних громадських об'єднань [3]. З цього ми робимо висновок, що суб'єкти, схильні до громадянської активності та участі в груповій діяльності, будуть використовувати як соціальні мережі, так і безпосередні комунікаційні своєї громади, незалежно від їх видів комунікації. Чим міцніше соціальні зв'язки між суб'єктами, тим

активніше вони комунікують один з одним, використовуючи всі можливі форми взаємодії.

Висновки і пропозиції. Підсумовуючи викладене ми погодимся з твердження російського дослідника Є. Лавренчука, що «комунікаційні взаємодії в соціальних мережах дуже варіативні і складні, вони можуть здійснюватися, наприклад, в рамках однієї групи, коли користувачі додають в друзі друзів своїх друзів і т.п., таким чином, у них проявляється інтерес до інтересів інших. Подібна варіативність взаємодій (легкість переходу) багато в чому зумовлюється віртуальністю, що відбуваються [3]. Адже, як було зазначено вище, бар'єр для вступу в комунікацію в інтернеті набагато менше, до того ж істотно спрощує взаємодії доступність самої інтернет-комунікації. Цьому сприяє, з одного боку, швидкість комунікативних актів і можливість розведення типів комунікації, з іншого – інтерфейс всіляких спільнот, що дозволяє користувачеві орієнтуватися в групах за допомогою «серчінга» (searching). Внаслідок чого користувачі знаходять все нові і нові контакти, багато з яких виходять за рамки інтернет-спілкування. Таким чином, відбувається перетин основних «магістралей комунікації»: безпосереднього і віртуального спілкування.

Існуючі мережеві спільноти розрізняються за такими ознаками, як наявність і первинність реальних комунікацій між членами спільноти, тривалість існування спільноти, більш або менш жорстка регламентація його діяльності. Так, задум творців зумовив те, чим інтернет в решті решт стане, саме так вважає М. Кастельс [9] Тобто з'єднання об'єктивних підстав (соціальних, економічних і навіть політичних) і генетичний фактор дозволяють назвати інтернет «засобом вільної глобальної комунікації». Крім того, нам здається вірною ідея з'єднання процесів глобалізації виробництва, свободи особистості і розвитку мікроелектроніки. Саме поєднання цих досягнень дозволяє нам говорити про інтернет як про соціокультурно-технічну реальність, інформаційно-комунікативний простір.

Список літератури:

1. Блау П. М. Різні точки зору на соціальну структуру і їх загальний знаменник. *Американська соціологічна думка: Тексти*. 1996. № 1. М.: Видання Міжнародного Університету Бізнесу та Управління.
2. Кастельс М. Галактика Інтернет: Размышления об Интернете, бизнесе и обществе / Пер. с англ. А. Матвеева под ред. В. Харитоновой. Екатеринбург: У-Фактория (при участии Гуманитарного ун-та), 2004. 328 с. (Серия «Академический бестселлер»).
3. Коноплицький С. М. Соціальні аспекти комунікації в мережі Інтернет: феноменологічний аналіз: дис. ... канд. соціол. наук: 22.00.01; НАН України; Інститут соціології. К., 2006. 154 с.
4. Кузнецова І. В. Психологічний аналіз тренінгу в середовищі Інтернет. Актуальні проблеми психології: зб. наук. праць Ін-ту психології ім. Г. С. Костюка АПН України. К.: Гнозис, 2006. Т. 8, ч. 9. С. 186–194.

5. Лавренчук Е. А. Аутопойезис социальных сетей в интернет-пространстве : дис. ... кандидата философских наук: 09.00.11; Рос. гос. гуманитар. ун-т (РГГУ). Москва, 2011. 186 с.
6. Тённис Ф. Общность и общество. *Социологический клуб «Экстрим»*. URL: http://sociology.extrim.ru/tennis_obshnost.htm
7. Чи працює правило шести рукошукань: мій експеримент. Що таке теорія шести рукошукань, і чому вона працює. Теорія 5 рукошукань. URL: <https://monplan.ru/uk/rabotaet-li-pravilo-shesti-rukopozhatii-moi-eksperiment-chto-takoe.html>
8. Milgram Stanley. Behavioral Study of Obedience. *Journal of Abnormal and Social Psychology*. 1963. № 67. P. 376.
9. Uslaner E. Democracy and Social Capital, in *Democracy and Trust* / edited by M. E. Warren. New York: Cambridge University Press, 1999. Pp. 121–150.

Sukharevska H. V. COMMUNITY IS A SPECIAL FORM OF NETWORK COMMUNITIES: SPECIFICS AND ALGORITHMS OF ACTIVITY

The impact of the development of electronic multimedia on public communication was the reorientation of the vector of communicative acts towards local groups, towards the sector of private interests and hobbies. As a result, numerous communication platforms were formed. That is why social communities in cyberspace are objective in nature and they are affected by the existing in the physical world laws of social development (of course, taking into account the specifics of cyberspace). The social community of cyberspace is a form of social life of people, which for the first time in the history of mankind has a global, supranational, supra-class and supra-political character. At the same time, local communities can have national specificity, reflect the peculiarities of the political regimes of their countries and this is one of the manifestations of the dialectic of social relations in virtual reality. The forms of communication between network users can be completely different. The very same environment of networks in its functioning is subject to the laws of development of large social groups in cyberspace. In this case, the function of form can be performed only by such factors that have the property to create a relatively strong form of interdependence, it is within this form that meaningful processes are deployed under the influence of the formative factor. This area is created precisely within the limits of the social system of virtual network communities. Specific processes of transmission and processing of information are connected precisely with the interaction of virtual communities that form this system. Specific processes of transmission and processing of information are connected precisely with the interaction of virtual communities that form this system. Virtual network communities have different bases for their formation, different internal structure, use various forms of expansion. At the same time, in all types of network communities, information stratification is an essential condition for their existence. The interaction of subjects in social networks leads to the formation of outlined entities – the community. All the communities created on the basis of virtual user requests are a single conglomerate (network), where all events are combined within the Internet space.

Key words: *community, social communities, social networks, Internet communications.*